

Ma, Holnap, Mindörökké

Írta: Chopper's Top Hat

Fordította: Badó

Forrás:

<https://docs.google.com/document/d/1xy28CF7zMdwfbmRnBnIXyJxnHR7UZqgSdjt7YX0dBA/edit?hl=en#>

Twilight mélyen sóhajtozott. Nem akarta beismerni, de nem volt mit tenni. "Spike!" Kiáltotta kétségbeesetten, "Nincs mit olvassak!"

"Hogy mi? Már miért ne lenne!" mondta a kis lila sárkány, rámutatva a több ezer könyvre ami twilight a könyvtárában tartott. "Több száz könyved van, amibe még bele se lapoztál!"

"Hát persze, csak azok mind enciklopédiák, varázslattal vagy történelemmel kapcsolatosak, de én most valami jó regényt szeretnék olvasni. De persze abból egy sincsen!"

"Hátőőő, Ha akarod mesélhetek neked." Mondta Spike segítőkészen. "Volt egyszer régen egy vagány sárkány, aki titokban egy könyvkukac póninak segí-"

"Legyél komolyabb, Spike" Mondta Twilight, "Megérkezett már a posta? Egy csomó új könyvet rendeltem aminek ma kellene megérkeznie."

"Mi?" Mondta Spike, "Nem láttad azt az emlékeztetőt, amit Derpy a tegnapi levelek közé csúsztatott be?"

"Milyen emlékeztetőről hablatyolsz?" Mondta Twilight. "Én nem emlékszek egyetlen..."

Rápillantott a tegnapi levelek kupacára, legtöbbje még kibontatlanul hevert az asztalán. Két levél közül egy zöld kis papírlapocska lógott ki.

"Ó! Biztos nem vettem észre tegnap!" Twilight elvette az asztalról és elkezdte olvasni:

DRÁGA BARÁTAIM,

SAJNÁLOM, DE HOLNAP NEM FOGOM TUDNI KISZÁLLÍTANI A LEVELEKET SENKINEK SE, SZEMÉLYES OKOKBÓL. A POSTAI SZOLGÁLAT HOLNAP UTÁN ZÖKKENŐMENTESEN FOG MŰKÖDNI ÚJRA.

MEGÉRTÉSETEKET KÖSZÖNÖM!

DERPY HOOVES

"Mennyivel könnyebb megérteni a szavait ha leírja, mert a beszédét alig lehet értelmezni," Mondta

Twilight. "Bár néha még az írását se lehet érteni, kivéve akkor hogyha valami verset ír. Nem furcsállod hogy kivett egy szabad napot?"

„Ez nemcsak furcsa” Mondta spike, „Ilyenre még sose volt példa! Applejack mondta egyszer nekem hogy mióta Derpy Pónifalva postása még egy napot se hagyott ki!”

„Ejha!” Mondta Twilight. „Tudtam, hogy Derpy keményen dolgozik, de... nos, még mindig nem értem, hogy akkor milyen felindulásból venne ki egy szabadnapot?”

Nem is olyan messze, Pónifalva Postai irodájánál, ami egyben Derpy otthonaként is szolgált, ment a sürgésforgás. Derpy nagyon meg volt magával elégedve: A szalagok fel voltak akasztva, minden dekoráció a helyén volt, és a torta, aminek nekilátott is csodásan nézett ki. háromszor próbálkozott a torta megsütésével, - még életében nem sütött – de minden az eltervezettek szerint ment. Őszintén szólva, nem is kellett volna ezért kivenni ezt a napot. Megkérhette volna Pinkie Pie-t hogy csinálja meg a dekorációt helyette, de ez a megoldás nem tűnt helyénvalónak. A mai nap a családé volt. Senki másé.

„Rinocérosz és gyümölcstorta,” mondta magában. „Nemsoká felszállunk. Houston!”

Kevesebb időbe tellett volna minden ha Derpy nem érzékenyül el folyton. Minden egyes szalag, amit felakasztott, minden lufi, amit megkötözött, mind-mind arra emlékeztette, hogy milyen nap is van ma. És hogy mire számíthat napnyugtakor.

Mindennel elkészült időben. Dinky is hamarosan hazaér az iskolából. Dinky Hooves boldogan baktatott a házhoz ahol az anyukájával élt. A kicsi világos lila unikornis alig várta, hogy hazaérjen és meséljen arról, ami ma az iskolában történt ebéd közben. Scootaloo szülei bizonyára nem örülnének annyira a történetnek, mert a kiscsikójuk a legmagasabb hangon énekelt, és most az iskolai ebédlőben nincsen ablaküveg. Ez pont olyan történet volt, amin az anyukája nevetni tudott.

Villámsebesen nyitotta ki a bejárati ajtót, de ez volt az első alkalom, hogy az anyukáját nem találta a nappaliban ahol mindig üdvözölni szokta. Csak egy kis papír fecni lógott a falon amire annyi volt írva: Étkező.

Dinky kinyitotta a kis szoba ajtaját ahol Ő és az anyukája szoktak enni. Korom sötét volt bent.

„Anya?” Kérdezte Dinky, „Minden rendben v-„

„MEGLEPETÉS!” Kiáltotta Derpy, ahogy a lámpát felkapcsolta konfetti eső esett le a mennyezetről. Odaröpült a kicsijéhez és átölelte. „SZUPER CETHAL, ÉN KICSI MUFFINOM!”

„A-anya?” Kérdezte Dinky, Boldogan és egyben zavarodottan. „Mi folyik itt?”

Derpy hátrébb lépett, nézte a kis csemetéjét kitörő büszkeséggel. Az arcán mosoly húzódott végig, olyan tiszta és boldog mosoly, amit még Dinky sose látott. De ottvoltak a szemei is Derpynek.

Dinky volt az egyetlen póni egész equestriában aki kitudta olvasni az anyukája szeméből hogy mire gondol. A furcsa szemek más póninak nehézséget okozott, hogy megértse, de Dinky tudta, ha egyszer belejössz, akkor nem is olyan nehéz leolvasni Derpy szemeiről, amit gondol. De egyáltalán nem boldogságot látott bennük. Csak egy pónit aki hihetetlenül nagy fájdalmakat él át.

„Anyu... BIZTOS minden rendben?”

Derpy élénken bólogatott. „Perec! Perec!” az asztalra mutatott.

Egy kis torta volt ott, egy szeletet már kivágtak belőle és a tányéron hevert Dinkyre várva. Répa torta, a kedvence. Derpy odafutott az asztalhoz és kihúzta Dinky székét. „Csüccs, le!” Mondta. „Hamarost bekapcs a zenedobozt!”

Dinky leült. Furcsának tartotta, hogy az anyukája csak úgy rendezett egy bulit számára, bár maga az anyukája se volt hétköznapi póni. Mindig csinált valamit kisebb meglepetést a kicsijének. Ez egy... Nagy kis meglepetés volt.

Derpy és Dinky vidáman beszélgettek miközben ettek és teát szürcsöltek. Dinky mesélt scootról és az ablaküvegről, az anyukáját most jobban érdekelte, megkérte, hogy az egész napját mesélje el. Ezt általában nem szokta kérni. De látszott Derpyn hogy nagyon érdekli! Minden egyes szavát boldogan hallgatta most, Dinkynek jólesett ez a hirtelen jött szokásosnál is nagyobb törődés. Telt az idő amíg anya és lánya beszélgettek. Aztán hirtelen Derpy a faliórára vetette a szemét.

„Szent alma!” Felkiáltott. „egyedül veszélyes elindulni!”

Elővett egy dobozt az asztal alól, egy nagy piros masnival volt összefogatva. Derpy mosolygott.

„Egy ajándék? Ó anyu...öm...Köszönöm szépen!” Dinky egyre jobban kezdte nem érteni az anyukáját, de az ajándék az ajándék. Lehet egy szép kalap lapult benne amit Raritytől kért még.

Dinky hamar kibontotta a dobozt. Nem kalap volt benne.

A dobozban egy gyönyörűen bekeretezett fénykép volt Dinkyről és az anyukájáról. Egy családi fénykép, amit még egy héttel ezelőtt csináltattak. Mind a ketten csodálatosan néztek ki rajta. Maga a keret is minőségi volt alul belevolt gravíroztatva:

MA, HOLNAP, MINDÖRÖKKÉ

Dinkyt akkor nem érdekelte az hogy az anyukája miért van annyira bezsongva a fényképért. De most, a fénykép, a keret, és a buli...

Dinky az anyukájára nézett. „Anyu, ha van valami amit el szeretnél mondani nekem-”

Mosollyal az arcán, Derpy a patáit gyengéden a kicsinye szájához rakta. „Neked kis muffinom” Mondta.

„Mindig, mindig csak érted.” Derpy hangja reszketett. De megpróbált mosolyogni továbbra is.

„Mi...” Dinky megrázta a fejét, a fényképet az asztalra rakta. „Anyuci... Mi a gond?”

„Világosság!” Mondta Derpy még mindig mosolyogva. „Csodás napok Paprikaföldön!” és a mennyezetre mutatott.

Ekkor Dinky észrevett egy szalagot, ami eddig el volt rejtve a többi mögé csak akkor lehetett észrevenni, hogyha felnézett valaki teljesen. Elállt a lélegzete. Hatalmas arany betűkkel a következő volt rá írva:

BOLDOG SZÜLETÉSNAPOT AZ ÉN KICSI MUFFINOMNAK!

„Anyu...” mondta Dinky, kicsit ilyedten. „A születnapom majd négy hónap múlva lesz.”

Derpy bólogatott. „Mindennap,” Mondta. „Minden nap örökké.” Szippantott egy nagyot. Még mindig mosolygott.

„Nem, te titkolsz előttem valamit!” Mondta Dinky. „Ez nagyon szokatlan anyu! Még tőled is!” Elfutott az anyja mellett be a konyhába.

„Állj meg kicsim! Ne rohanj!” Mondta Derpy, próbált utána futni. De olyan hirtelen indult neki hogy elesett. Mire felkelt és a konyhába ért már késő volt.

Dinky csak állt ott egymagába, az arcán dermedt ijedtséggel. Egy levél volt a földön előtte.

Derpy odarohant a gyerekéhez és megölelte.

„Ez igaz, anyu?” Dinky kérdezte. „Ez... Ugye ez csak vicc, ugye?”

A levél két héttel ezelőtt érkezett:

HOOVES ASSZONYNAK:

ELOLVASTUK A KÉRELMEÁT DE EL KELL HOGY UTASÍTSUK. BÁR TISZTÁN LÁTSZIK HOGY NEM AKAR KÁRT TENNI DINKYBE, A TANÁCS ÚGY HATÁROZOTT HOGY AZ ÖN MENTÁLIS HELYZETE MIATT NEM NEVELHET FEL EGY GYERMEKET SEM.

EZÉRT SAJNÁLATTAL KÖZÖLJÜK ÖNNEL, hogy AZ EQUESTRIA GYERMEKVÉDELMI ÜGYNÖKSÉG ELRENDELI, hogy DINKY FELÜGYELETI JOGÁT ELVEGYÉK ÖNTŐL ÉS A TOVÁBBIAKBAN EGY ÁRVAHÁZHOZ LEGYEN ÁTKÖLTÖZTETVE. ÚGYÉREZZÜK EZ A LEGJOBB AMIT TEHETÜNK DINKYÉRT MERT ÖN CSAK GÁTOLNÁ A NORMÁLIS FEJLŐDÉSSEN.

EGY ÜGYNÖK FOG DINKYÉRT JÖNNI A LEVÉL PATÁHOZ VÉTELÉTŐL SZÁMÍTOTT KÉT HÉT MULVA ESTE 6 ÓRAKOR. KÉREM, VEGYE SZÁMÍTÁSBA HOGYHA AKADÁLYOZZA AZ ÜGYNÖK MUNKÁJÁT ÉS VAGY NEM ADJA ÁT A GYERMEKET, AZT MI GYERMEKRABLÁSNAK VESSZÜK, ÉS BÜNTETÉST VON MAGA UTÁN.

REMÉLJÜK MEGÉRTI HOGY AMIT TESZÜNK CSAKIS DINKY ÉRDEKÉBEN TÖRTÉNIK.

MÉLY TISZTELETTEL,

AUTUMN SCAMPER

EGYESÜLET VEZETŐJE,
EQUESTRIA GYERMEKVÉDELMI ÜGYNÖKSÉG

Dinky reszketett. Hatalmas lendülettel megfordult és a faliórát kezdte el nézni.

kettő perc volt még hatig.

Dinky az anyukájához fordult. „Ne...Anyu, kérlek... Te tudsz repülni, repüljünk el messze innen. Most! MENNYÜNK!”

Derpy lehajtotta a fejét. Még mindig a gyermekét ölelte.

„Vagy... Szólhatnánk valakinek! Talán Twilight el tudna minket tüntetni egy varázslattal! Vagy Rarity csinálna nekünk egy álcát, igaz? Anyu... Anyuci, kérlek, mondj valamit...”

Derpy megpuszilta a kicsinyét a feje búbján.

„Szendvics és terpentin...” Mondta Derpy, Rekedt és elmélyülő hangon. „Én mindig kacska és... és... muffinom... te...nekem...”

„Anyu...”

„Én... nem... nem... nemtudom...”

Kopogtattak az ajtón.

„ANYU!”

„Nem... Nem lehet... Nem lehet... Nem lehet...Lehetetlen”

Még egy kopp

„Anyu, *kérlek*...”

„Nem...Lehet...Normális sose.” Mondta Derpy.

Elengedte a gyereket és az ajtóhoz igyekezett.

„Anyu, ne! Állj!” Dinky utána futott. Derpy az ajtóhoz repült. És kinyitotta.

„Jó estét Hooves kisasszony,” Mondta a barna színű unikornis. Derpy jól végignézte, szemüveges volt, egy piros levél volt a cukijegye.

„Sajnálom, de eljött az idő.”

Derpy nem mondott semmit, de jelezte az unikornis fele, hogy jöjjön be.

„Dinky?” A barna unikornis kérdezte, „Ittvagy?”

Nem volt válasz.

Az unikornis koncentrált egy pillanatra majd a szarva kivilágosodott. Másodpercekkel később, egy halvány fény jött a konyhából. „Áh,” mondta. „Hát itt vagy... Nem kell félni kicsim, nem azért vagyok itt hogy bántsalak...”

Dinky kirohant a konyhából, az unikornis mellett, az anyjához ment és magához szorította Őt.

„Anyu, KÉRLEK!” Mondta. „Ne engedd, hogy elvigyen engem! Engem nem érdekel, hogy te fura vagy! Az se hogy viccesen beszélsz! Te vagy az anyukám! Te vagy az anyukám...”

Derpy nem szólalt meg. De Dinky érezte, hogy az anyukája magához szorítja, hogy szereti, hirtelen minden olyan nyugodtnak tűnt. Minden rendbe fog jönni, biztos volt benne. Biztonságban érezte magát, nyugodtnak, és békésnek.

Derpy gyengéden a padlóra helyezte a most már alvó Dinkyt. Az unikornis odament hozzá.

„Sajnálom, de használnom kellett egy kábító varázslatot, így egyszerűbb. Remélem, megérti.”

„Mégmértem” Mondta Derpy. Lenézett a padlóra.

„Muffin... Szeretem Őt. Ígérd meg!” Mondta, majd az unikornisra nézett. „Szeresd... Nekem.”

„Ne aggódjon,” Mondta az unikornis. „Dinky jó kezekben lesz...”

„ÍGÉRET!” Mondta Derpy.

„Megígérem,” Mondta az unikornis. „Köszönöm az együttműködését, Hooves kisasszony.”

Az unikornis a hátára fektette a mélyen alvó Dinkyt, majd az ajtó felé vette az irányt. De ekkor Derpy elkiáltotta magát „Piros lámpa!” És berohant az étkezőbe. Egy perc se tellett el és már vissza is tért onnan, valamit hozott a szájában. Gyengéden az alvó gyermeke lábai közé helyezte a bekereteztetett fényképet. Megpuszilta a kicsinyét az orrán, majd hátrébb lépett.

„Jóéjszakát, Hooves kisasszony,” Mondta az unikornis. „És... Sajnálom, hogy így történt.”

Derpy hátat fordított amint elment az unikornis a gyermekével. Szinte beprogramozottan, bement az étkezőbe.

Előtte volt egy asztal, két szék, egy félig megevett torta, egy születésnap szalag ami a gyerekének kívánt boldog születésnapot.

Ez volt a legüresebb szoba az egész világon.

„Megjött a posta!” Mondta Spike. „Úgy látszik megérkeztek azok a könyvek amiket rendeltél Twilight.”

„Nagyszerű!” Mondta Twilight, miközben rohant le a lépcsőn Spikehoz. „Derpy hogy van? Nem mondta el hogy miért nem dolgozott tegnap?”

„Valójában,” mondta Spike, „Nem Derpy volt itt. Rainbow Dash hozta a leveleket. Azt mondta hogy a pegazusok váltani fogják egymást amíg nem találnak egy új kézbesítőt.”

„Várj, hogy mi?”

„Ja...” Mondta Spike. „Derpy... Felmondott ma reggel. Látták, ahogy beszélt a Polgármesterhez a

felmondó nyilatkozattal, majd egyszerűen elrepült a faluból.”
„Ez... Egyáltalán nem rá vall...” Mondta Twilight. „Mi történhetett?”

Dinky Daybreak egy teljesen normális, boldog kis unikornis volt. Nemrég kezdte el a varázslást tanulni, népszerű volt a Coltsburgi iskolában. Egy éve költözött oda, azóta sok barátot szerzett és kitűnő tanuló vált belőle. Pletykáltak arról is hogy egy évfolyammal előrébb engedik. Csak egy érdekes dolog volt vele kapcsolatban.

Minden nap, Dinky egyből hazament az iskolából tanítás után. Mindig egyedül ment haza, egy barátját se kérte meg hogy tartson vele, nem maradt ott egyszer se a tanárokkal beszélgetni. Azonnal hazaszaladt mindig, olyan gyorsan amennyire a kis patái bírták. A postaláda előtt állt türelmesen minden nap.

Ezen a bizonyos napon, Expressz, a falu postása átadott neki minden levelet. Mosolyogva megköszönte majd befutott a házba. Az asztalra rakta a leveleket egy képeslap kivételével. Ezt a levelet a szobájába vitte, óvatosan nehogy a szülei észrevegyék.

Ott kinyitotta az öltöző szekrény ajtaját és egy szép dobozt vett elő ami tele volt rakva képeslapokkal. Azóta kapta őket mióta Coltsburgba költözött, és mindig máshonnan jöttek. Mindegyik hátulján egy kis vers volt olvasható, minden nap egy másik vers.

Dinky kivette a kedvenc képeslapját, a legelsőt amit kapott, és felolvasta:

„Azt szeretném hogy én is olyan lehetnék mint te
Olyan csodás mint jómagad
Szeretném ha beszélhetnék minden pónival arról
Hogy mennyire imádlak és mennyire hiányzol,
Hogy mindent amit tettem
Csak azért tettem
Hogy lássalak téged tündökölni a nap fényében.
Szeretném, ha ügyes lennék
Szeretném, ha bölcs lehetnék
Szeretném, ha lenne gyógyír
Megcsináltatni ezeket a vicces szemeket

De ezek mind csekély dolog
Mert én azt akarom
Hogy az én kis muffinom

Örökre boldog maradjon

Így hát kérlek ne sírj kincsem
Ne is aggódj miattam
Csak legyél az a nagyszerű póni
Akire mindig jó szívvel lehet gondolni

Csak egy dolgot kérek tőled,
Aki nélkül én csak egy szimpla pegazus vagyok:
Kérlek, kérlek ne felejts el engem
Mert így örökre az enyém leszel.”

Dinky letörölte a könnyeit, és belerakta az új képeslapot a dobozba. Lefekvés előtt még elolvasta az ágyban, ahogy mindig is tette.

„Dinky!” Szólt egy hang lentről, „Nem akarsz eljönni fagyizni?”

„Mindjárt ott vagyok, apa!” Vissza szólt.

Mielőtt még a szobájából kilépett, Az éjjeliszekrényen lévő bekeretezett fényképre tekintett.

„Szia anyu, később még találkozunk,” mondta Dinky. A szemét a gravírozásra terelte. Egy hangtalan választ kapott.

Dinky Daybreak egy teljesen normális, boldog kis unikornis volt.